

Leven 1.5

Leven 1.5

Ton Kalter

Schrijver: Ton Kalter
Coverontwerp: Ton Kalter
ISBN: 9789402130287
© Ton Kalter

VOORWOORD

Sinds 2004 schrijf ik rallycolumns. Begin 2014 verscheen mijn eerste boek met die columns. In juli 2012 bedacht ik dat er veel meer in de wereld is om over te schrijven dan alleen de rallysport. Daarom begon ik met columns over allesbehalve de rallysport.

In dit boek kunt u een aantal van die columns lezen. De verhalen zijn soms serieus, verdrietig of boos maar heel vaak vrolijk, humoristisch en absurd.

De periode waarin ik deze columns schreef was voor mij een hele bijzondere. U kunt daar over lezen in de verhalen. Met de laatste column in dit boek sluit ik die periode af, die ik Leven 1.5 heb genoemd. Leven 2.0 is met diezelfde column officieel begonnen. Ook in deze nieuwe periode blijf ik schrijven.

Ik wens u heel veel leesplezier met dit boek en de glimlach, die ik wellicht af en toe bij u veroorzaakt, is voor mij de grootste waardering voor mijn geschrijf.

Grote dank aan Henriette Freijzer en Natasja Kalter voor het doorlezen en corrigeren van de tekst van dit boek.

Ook wil ik u als koper van dit boek bedanken. Dat u de moeite neemt om mijn geschrijf op uw boekenplank te plaatsen vind ik prachtig.

Ton Kalter, februari 2015

1. Tuinvrouw (m/v) 16 juli 2012

Tuinieren is een bezigheid die bij vele mensen hoog op de ontspanning top 10 staat. Lekker de tuin in en wroeten in de aarde of hele gesprekken voeren om de viooltjes beter te laten groeien want dat schijnt te helpen. Mensen komen er tot rust en hun uitzicht na gedane arbeid is een stuk beter dan daarvoor. Sommigen hebben meer aanleg voor tuinwerk dan anderen. Dit wordt ook wel het bezit van groene vingers genoemd. Je zou haast denken dat goede tuiniers van Mars komen maar dat schijnt niet zo te zijn. Dat Marsmannetjes en -vrouwtjes groen moeten zijn, is trouwens nog niet bewezen. De afgelopen tijd besteed ik ook meer aan tuinieren. Dat mag u gerust schokkend noemen want als ik iets niet in de (zeker niet) groene vingers heb dan is het tuinieren. Vroeger hadden mijn zus en ik thuis een klein tuintje. Onder supervisie van mijn vader, die wel groene vingers had, mochten we daar kijken of wij in de wieg gelegd waren voor het vak van tuinier. Binnen een week was ik mijn hele tuin al vergeten en heeft mijn vader mijn tuin maar verder onderhouden. Mijn zus was er wel goed in. Een eerste aanwijzing die mijn hieronder nog volgende theorie zou bevestigen. Ik heb dus geen groene vingers, zelfs geen lichtgroene. Eigenlijk heb ik helemaal niets met tuinieren. Ik vind natuur prachtig en wandel er ook graag in. Trouwens mijn ultieme natuurbeleving is om er met een vlotte auto doorheen te rijden. Wat is er nou mooier dan de combinatie van auto's en natuur? U bent me kwijt, nou dat mag. Autoliefhebbers die van natuur houden en omgekeerd zullen mij begrijpen. Toen ik trouwde, woonden we eerst een aantal jaren in een flat. Daar heb je geen groene vingers voor nodig. Uiteindelijk kochten wij een huis met tuin en moest ik mijn

vrouw helpen in de tuin. Zij heeft namelijk wel groene vingers. In het begin was het niet eenvoudig voor mij want hoe wel ik een week ervaring had in het onderhouden van een tuintje bleek dat geen enkele garantie voor de toekomst te zijn geweest. Mijn eerste uitje in mijn eigen grote tuin was geen succes, omdat ik onkruid niet kon onderscheiden van kruid. Ik verwijderde even fanatiek de gewenste begroeiing als de ongewenste. Vandaar dat ik al snel werd aangesteld voor een beperkt aantal activiteiten in de tuin waaronder grasmaaien. Dat kon zelfs ik niet verknallen. Onder toezicht van mijn vrouw mocht ik ook helpen wieden als ik bij het minste of geringste spoortje twijfel haar maar vroeg of een plantje verwijderd moest worden of niet.

Inmiddels mag ik na al die jaren instructie, begeleiding en praktijkervaring, zelfstandig de tuin in om het terras en het grind plantvrij te houden. Hier kan weinig misgaan aangezien elk plantje in deze nauwkeurig omschreven plekken ongewenst is verklaard. Ik haal dan het tuingereedschap tevoorschijn, trek mijn tuinschoenen en tuinbroek aan, zet mijn tuingezicht op, waar jarenlange tuinervaring en tuinkennis uit blijken en stort ik mij op mijn niet te mislukken opdracht. En inderdaad ik krijg regelmatig de tuinpluim voor uitstekende tuinprestaties. Tijdens wandelingen die ik de laatste tijd maak, kom ik vaak door woonwijken waar mensen in de tuin bezig zijn. Opvallend vaak zijn dit vrouwen. Zouden meer mannen van die tuinonbenuller net als ik zijn? Mogen ook zij alleen onder begeleiding de tuin in of denken deze vrouwen dat ze het beter zelf kunnen doen, omdat dat sneller gaat en dat het dan goed gebeurt? Ik zal het de tuinierende dames eens vragen.

Ik vind het wel opvallend dat in advertenties altijd om een

tuinman (m/v) gevraagd wordt. Volgens mijn eigen waarneming, een steekproef die volgens de regelen der statistiek voldoende groot was om de wet van de grote aantallen te doen gelden, zijn deze advertenties onjuist en zou het de adverteerder annex werknemerzoekende sieren om te vragen naar een tuinvrouw (m/v).

2. Het Enge Bos 25 juli 2012

Ik ben weer eens in het enge bos geweest. Het is een kleine verzameling bomen in het Emmeloordse bos waar het relatief nogal donker is. De term Enge Bos komt uit de Fabeltjeskrant. Voor de jongeren onder u: dat is een poppenserie waar dieren de hoofdrol in spelen. Een niet onaanzienlijk deel Nederlanders is daar mee groot geworden. In deze speelde Bor de Wolf een rol. Hij werkte in een café en had nogal eens last van stemmingswisselingen. Als hij het weer eens moeilijk had (lees: in een depressie was geschoten) vertrok hij naar het donkere Enge Bos. Een partijtje “ooooeeehhhh” tegen de volle maan schreeuwen werkte bij deze wolf zeer heilzaam. Daar kunnen geen pillen of therapie tegen op. Vroeger toen ik nog klein was en nog in het kinderzitje op de fiets van mijn vader paste, inderdaad heel lang geleden, riep ik vaak dat ik naar het Enge Bos wilde. Mijn vader vond dat wel leuk en fietste dan naar dit stukje bos en ik vond het prachtig. Ik vond het ook wel best eng. Er zou toch echt een wolf zitten. Ik was dan ook opgelucht wanneer we er weer doorheen waren.

Ik ben weer eens in het Enge Bos geweest. De herinneringen aan lang geleden kwamen weer terug en inderdaad dit stukje bos is inderdaad vrij somber. Ik moest ook weer denken aan mijn kinderlijke fantasie over het misschien aanwezig zijn van een wolf. Ik moest lachen en voor ik het wist was ik het bos al weer uit. Dat ging snel, sneller dan ik liep voor ik het bos in ging. Net buiten het bos meende ik een zacht “oeh” vanuit het duister te horen. Zou het dan toch? Een wolf? Betekent dit dat ik nog steeds een (groot) kind ben met dito fantasieën of dat Bor zich permanent heeft gevestigd in Emmeloord? Wie weet ga ik

dit binnenkort nog eens onderzoeken maar dat kan na deze ervaring wel een tijdje duren.....

3. Tom Sawyer 26 juli 2012

Het is allemaal de schuld van Alfred Lagarde, DJ en alweer een hele tijd niet meer onder ons. Het was ergens in 1980. Alfred begon dat jaar zijn radioprogramma Betonuur (inderdaad de stevigere muziek, niet voor tere zieltjes) met steeds hetzelfde nummer: Tom Sawyer van Rush. In die tijd zat ik in de zware metalen van onder andere AC/DC, Iron Maiden en Saxon. Van Rush had ik nog nooit gehoord. Ik hield van de hardrockschema's met twee keer een couplet gevolgd door het zelfde aantal keren een refrein, een gierende gitaarsolo en als slot nogmaals een couplet en refrein. Toen hoorde ik Tom Sawyer voor de eerste keer en was verbaasd. Wat was dat voor muziek? Best stevig en een gitaarsolo maar het was zo anders dan ik gewend was. Meer gevarieerd. Na een aantal keren het begin van het Betonuur te hebben gehoord was ik om en kocht ik de LP Moving Pictures waar Tom Sawyer op stond. Er ging een wereld voor mij open en plots realiseerde ik me dat dit mijn soort muziek was! We spoelen een jaar of 32 vooruit en ik heb net de nieuwe cd van Rush gekocht. Ook deze is weer erg goed. Ik ga nu richting de 50 (oeps) en vind de progressieve rockmuziek nog steeds geweldig. IQ, Jadis, Pendragon, Enchant, Porcupine Tree, Spock's Beard, Transatlantic, groepen die u misschien niets zeggen maar mij al jarenlang dagelijks verblijden met hun muziek.

Mijn vader vertelde mij, toen ik nog in mijn zware metalen-periode zat, dat ik na mijn veertigste alleen nog maar klassieke muziek zou luisteren. Hij heeft geen gelijk gekregen en ik ben Alfred Lagarde er nog steeds dankbaar voor. Today's Tom Sawyer, He gets high on you, And the

space he invades, He gets by on you. Tadadadadada,
tadadadada, tadadadadada, tadadadada!

4. W.O. 1 30 juli 2012

Een tijdje geleden ben ik in een museum in Ieper geweest. Dit museum staat geheel in het teken van de eerste Wereldoorlog. Het museum was pas geheel opnieuw opgezet en zeer modern. Indrukwekkend waren de toneelspelers die op grote schermen persoonlijke verhalen van mensen uit de periode 1914-1918 vertelden. Ik was erg verbaasd toen ik mij realiseerde dat ik erg weinig van deze oorlog af weet. Op school was de tweede Wereldoorlog alles wat de klok sloeg. Nederland was tijdens de eerste neutraal en dat zal een reden zijn dat er weinig aandacht aan deze oorlog wordt besteed.

Ik ben ook nog naar een stuk land geweest waar loopgraven opnieuw waren ingericht. Op deze manier kun je je voorstellen hoe hopeloos en zinloos deze oorlog is geweest. Eindeloos wachten in de relatieve (on)veiligheid van de loopgraaf. Dan weer een uitval waarbij je slechts als kanonnenvoer diende. Kwam je hier levend uit dan was het weer wachten in je vochtige schuilplaats tot de vijand een aanval deed en dan als schietschijf diende. In deze wereldoorlog zijn ook de gasaanvallen uitgevonden. Miljoenen doden zijn er gevallen.

Het deed mij nadenken over de zinloosheid van deze oorlog en oorlog in het algemeen. Er zijn altijd alleen maar verliezers. Je zou denken dat de mensheid dit wel eens een keer door ging krijgen.

Aan het einde van de tentoonstelling in het museum hangen banieren aan de muur waar alle oorlogen die sinds 1918 zijn/ worden gevoerd op worden genoemd. Het is een schier eindeloos aantal. Een ding werd mij duidelijk: de mensheid leert het nooit.

5. Zijn muzikanten lui? 1 augustus 2012

Sinds een tijdje ben ik bezig met het doen van bijna dagelijkse wandelingen. In het begin was het een kwestie van ik wandel en kom thuis. Na enkele keren bedacht ik dat het anders moest en introduceerde ik de iPod op mijn wandelingen. Ik zie vaak mensen in het verkeer met zo'n ding op en begreep het nooit. Maar sinds ik mijn complete cd-collectie bij me heb, is het wandelen een stuk leuker geworden.

Tijdens een maandagochtendwandeling (mooi scrabblewoord) had ik de cd Fugazi van Marillion op staan. Een aanrader als u van goede muziek houdt. Tijdens het laatste nummer, het titelnummer, moest ik op eens aan een ergernis denken die ik al lang heb. Het nummer heeft geen einde! Het wordt gewoon weggedraaid, een fade out in het jargon. Waarom, vroeg ik me toen en al vele keren eerder af. Als je het nummer live speelt moet je toch een einde bedenken aan een nummer, ook als de studioversie van het nummer geen einde heeft gekregen.

Waarom bedenken muzikanten geen einde aan elk nummer? Tijdens het opnemen van een cd viert de creativiteit hoogtij dus het bedenken van een einde moet toch niet echt moeilijk zijn. Het zou wat zijn als schrijvers, filmmakers en vult u verder maar in, geen eind aan hun product zouden maken. Een boek waarvan de tekst langzaam onleesbaar wordt of een film die langzaam op zwart gaat.

Het werpt bij mij de vraag op: zijn muzikanten lui?

6. Djorge Kloenie 6 augustus 2012

Kent u die vrouwen, die op feestjes en andere gelegenheden het wel eens over mannen hebben. “Wie vindt jij de leukste man?” vragen ze elkaar. Ik sta wel eens in de buurt van dit soort gesprekken en ben een beetje meewarig aan het meeluisteren. Er zal wel weer een hele lijst met onbereikbare jonge mannen met een zichtbaar six pack volgen. Daar vergis ik me echter in. Hoe de leeftijdssamenstelling van de groep hardop dromende vrouwen ook is, vaak hoor je uit vele kelen maar een antwoord: Djorge Kloenie. Wat heeft die dat ik niet heb vraag ik me af. Ik heb een six pack (alhoewel niet zichtbaar) en ik heb toch ook uitstraling. Ik ben zelfs jonger dan die oude man van in de vijftig. Ik roep dan richting de dames wat die nou heeft dat ik niet heb. Er wordt dan wat meewarig mijn kant op gekeken en er verschijnt een licht dromerige blik in de ogen van de vrouwen. Ze kijken van me weg en ik weet dat ik kansloos ben. Zou ik dan toch niet voldoende uistraling hebben of moet ik in een koffiëineenzakjedatmet hogedrukwordtgezet-reclame gaan meespelen? Ik heb geen idee. Vrouwen, ze blijven mij verbazen.

PS. In deze tekst is op verzoek van de schrijver niet de werkelijke naam gebruikt. Stel dat Djorge zichzelf zou gogelen en mijn stukje tegen zou komen....

7. Mensenheul 13 augustus 2012

Laatst zat ik zonder werk. Was enorm druk geweest de laatste jaren maar helaas ging mijn vorige werkgever failliet. Na een aantal weken inactiviteit had ik mijn accu weer geheel opgeladen en ging ik op zoek naar werk. Ik had geluk want na drie dagen zag ik een advertentie waarin een mooie baan stond. Iets heel anders dan ik altijd had gedaan maar waarom zou je niet eens wat anders proberen.? Verandering van spijs doet eten. Ik mocht op gesprek komen en het klikte meteen. Aan het eind van het gesprek kreeg ik direct te horen dat ik was aangenomen. Of ik de volgende dag al kon beginnen. Geen probleem natuurlijk, ik was wel weer toe aan regelmaat in de vorm van werk. De volgende ochtend stond ik vroeg op en meldde me niet veel later aan de toegangspoort. Na het tonen van mijn toegangspas mocht ik doorlopen. Ik sloot me aan bij de reeds aanwezige collega's. Alle 142 aanwezigen kregen een toespraakje van de chef en die wenste ons aan het eind van zijn betoog een prettige werkdag toe. Even voor tien mochten naar de plek waar de werkzaamheden plaats zouden vinden. De instructies waren eenvoudig: wees je zelf en vermaak het publiek. Om tien uur precies gingen de hekken van het park open en zag ik de nieuwsgierige bezoekers onze kant op drommen. Ik deed wat ik goed kan: mezelf zijn en het publiek vond het prachtig. Hier en daar een kinderwagen beklimmen, bij wat bezoekers op de nek klimmen en wat achter mijn andere collega's aanrennen. Plakje cake! Aan het einde van de dag kwamen mijn collega's en ik nog even bij elkaar om de dag te evalueren. Het was een goede drukke dag geweest. Ik had me ook erg vermaakt. Wat een leuke baan. Ik hoop dat ik nog lang apen mag vermaken.

8. Mooi weer 20 augustus 2012

Zat net het weerbericht te kijken. Na een tropisch weekend (nu ook officieel volgens het vloeibare metaal) vertelt de weervrouw mij dat de temperatuur vandaag lager is en dat wanneer ik nog mooi weer wil hebben ik naar het zuiden van Europa moet gaan. Daar is het nog mooi weer. Achter in de dertig en zelfs meer dan 40 graden in Spanje. Wanneer is het mooi weer? Wat mij betreft afgelopen weekend niet, alhoewel de eerder genoemde weervrouw dat niet met mij eens is. Mooi weer betekent volgens haar dat het te warm is om wat te doen. Maar je moet wat doen en daarbij gutst het zweet in de vorm van kanalen richting de aarde. Iets met zwaartekracht veronderstel ik. Ben je klaar met wat je moest doen dan ga je douchen en dat is dan 15 seconden erg lekker. Daarna gaat de guts weer stromen. Verder zit je de hele dag gedwongen lui te wezen in de buurt van een ventilator tot het volgens de klok tijd is om te gaan slapen. Althans dat is wel te adviseren want die gaat de volgende ochtend weer te vroeg lawaai maken en is daar nogal volhardend in. Je begeeft je daarom maar naar je slaapkamer waar ook bijna tropische temperaturen heersen. Na een uur gewoel ben ik maar naar beneden gegaan. Heb daar onder de ventilator wat geslapen maar veel te kort. Nadat het de wekker eindelijk gelukt is mij in beweging te krijgen, zie ik de al twee keer eerder genoemde weervrouw. Ik luister naar haar en besluit direct niet naar het zuiden te gaan. Ik ben blij dat het vandaag en de rest van de week geen mooi weer wordt. Hopelijk is het de rest van het jaar geen mooi weer. Voor een normaal mens is dan de tijd aangebroken om weer normaal te functioneren en bezig te zijn.

9. Kloof? 22 augustus 2012

Ik heb weer het ultieme voorbeeld van een kloof gezien. En dan bedoel ik een generatiekloof, zo'n onoverbrugbaar gat tussen mensen van een bepaalde leeftijd en mensen van een bepaalde leeftijd maar dan niet dezelfde als van die eerste groep. Een generatiekloof kan voorkomen op vele gebieden maar dit keer was het een muzikale kloof.

Tijdens de sluitingsceremonie van de Olympische Spelen trad een mij onbekende jongeling op met een voor mij erg bekend nummer. Hij zong `Wish You Were Here` van Pink Floyd, een nummer uit 1975. Hij werd begeleid door Nick Mason, drummer van deze wereldberoemde groep. Op internet ging al tijdens de opvoering van dit nummer de `buzz` dat het nieuwe liedje van de mij onbekende jongeling erg goed was, terwijl ik het al een jaartje of 37 ken. Raar maar waar, maar de tegenwoordige jeugd kent Pink Floyd niet, toch een van de toonaangevende groepen van de vorige eeuw. Maar ik ken die mij onbekende jongeling niet die misschien wel een van de toonaangevende artiesten van deze eeuw gaat worden. Een uitstekend voorbeeld van een generatiekloof.

Onoverbrugbaar. Gelukkig zit ik aan de goede kant van de kloof. Dat denkt de andere kant van de generatiekloof ook dus is er eigenlijk niets mis met een generatiekloof.

Alhoewel als beide zijden van de kloof hetzelfde nummer mooi vinden is er dan nog wel een kloof?

10. Ep 28 augustus 2012

Ik heb net als vele andere mensen een mobiele telefoon. Niet dat ik er echt wat aan heb want ik hoor hem nooit overgaan. Dat zal iets te maken hebben met de leeftijd en de koptelefoon en stevige gitaren die ik in mijn jeugd nogal vaak combineerde. Wel kan ik sms-en. Dat is wel handig. Mijn mobiel is nu een jaar of drie oud en het scherm begint redelijk onleesbaar te worden. Hij heeft een keer met een sleutelbos in mijn zak gezeten en daar kan zo'n scherm niet tegen. Met een half oog kijk ik nu de mobiele telefoonfolders door. Ook heb ik mijn oor te luisteren gelegd bij de jeugd die met het nieuwste van het nieuwste op mobiele telefoongebied rond loopt. Met moderne mobieltjes kun je tegenwoordig vrij veel. Met behulp van kleine programma's app's genaamd, kun je navigeren, bij AH je winkellijstje samenstellen, een cursus punniken volgen, muziek van de radio herkennen en nog tienduizenden andere dingen. Lijkt me handig. Zo'n app kan veel meer dan ik kan. Bijvoorbeeld Spaans naar Nederlands vertalen. Er zijn nog veel meer dingen die ik niet kan. Ik vraag me af of er ook een app is waarbij je al slingerend aan een stok met duizelingwekkende vluchtfases het goud bij de Olympische Spelen kunt halen. En zou die app dan ep(ke) heten?

11. Delete 31 augustus 2012

Het geheugen van een mens is een raar ding. Je kunt er een schier oneindige hoeveelheid informatie in opslaan en die dan met duizelingwekkende snelheid weer opvragen.

Word je wat ouder dan gaat dat opvragen vaak wat stroever en soms komt de informatie helemaal niet om dan een uur later tijdens het strijken van de was opeens met een grote plof je raadpleegbare geheugen in te schieten. Tot zover lijkt ons geheugen op een harde schijf van een computer. Waar onze harde schijf verschilt van die van een computer is dat je dingen niet kunt wissen. Van die onnodige feiten waar niemand wat aan heeft en die alleen maar ballast zijn en plek innemen waar de kwantumtheorie die je steeds vergeet, zo mooi een plaats zou kunnen vinden. De tekst van "heb je even voor mij", 1600 slag bij Nieuwpoort, dat Pinkeltje getrouwd is met Pinkelotje en dat soort dingen. Wat moet je er eigenlijk mee?

Een wisfunctie zou handig zijn om in je geheugen je favoriete cd te wissen en deze opnieuw voor de eerste keer te kunnen horen en weer verwonderd te zijn over zoveel schoonheid. Trouwens alle geweldige zaken in je leven zou je op die manier kunnen herbeleven, dat zou toch prachtig zijn.

Maar zo werkt het helaas niet. Ook al die overbodige weetjes zal je nooit kwijtraken.

Zou je wel je eigen grijze harde schijf kunnen legen dan zul je maar per ongeluk het verkeerde wissen en niet meer weten wie je bent. Nee, laten we die deletefunctie maar niet bij de mens invoeren en gewoon "heb je even voor mij" meebleren. Jammer van de kwantumtheorie.

12. Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwlllantysilio-gogogoch 24 september 2012

Ik ben op vakantie in Wales geweest. Prachtig land met mooie natuur, oude kastelen, aardige mensen en fantastische stuurmanswegen. Het waren twee prachtige weken, zeker omdat het weer veel beter dan gemiddeld was. Het werd dus niet weggenomen maar bijbruinen.

Ik ben in Wales onder andere in het dorp met de langste naam van Europa geweest. De naam in het Welsh kunt u lezen in de titel. Maar liefst 58 letters! En u zult het niet geloven maar het betekent ook nog iets namelijk: Parochie van de Heilige Maria in het dal van de witte hazelaar bij de snelle maalstroom en de parochie van de Heilige Tysilio bij de rode grot. Verder onderzoek leerde ook nog dat deze plaats een zuster gemeente is van het Franse plaatsje Y. Kijk dat is humor.

Nu woon ik al mijn hele leven minus 1 dag in het Anton Pieck-achtige Emmeloord. Deze plaats heeft een groot geheim dat niemand kent maar dat ik hier ga onthullen. Emmeloord heet eigenlijk: de mooie plaats gelegen in het midden van een van de zee teruggenomen stuk land met een dijk er omheen, waardoor er nu mensen kunnen leven op wat eens Zuiderzee en later IJsselmeer was, maar dat wel tot gevolg heeft dat de inwoners ruim onder de zeespiegel wonen, wat ze in het buitenland altijd erg leuk vinden, maar wat de bewoners niet deert omdat de dijken hoog en sterk genoeg zijn, en dat omringd is door landbouw en weidse vergezichten, maar waar de wegen helaas nogal recht zijn, zodat het autorijden er wat saai is, maar dat meer te beiden heeft dan u denkt, zoals een keer per jaar gratis patat en een drieënzestig meter hoge Poldertoren, die nogal lekt maar dat is weer een heel ander

verhaal, waar nu niet op wordt ingegaan, omdat de naam nu lang genoeg is geworden, om nog net te kunnen onthouden, door mensen met een goed geheugen, maar wel te lang is geworden, om op een envelop te schrijven, waardoor in een referendum is besloten deze naam af te korten tot Emmeloord.